

KS. ZYGMUNT ZIELIŃSKI
Lublin

KS. PRAŁAT KANONIK WŁADYSŁAW GÓRSKI

Na tydzień przed 45 rocznicą swych święceń kapłańskich, 21 maja 1998 r., odszedł do Pana po nagrodę proboszcz parafii Najświętszego Serca Pana Jezusa w Wallington w stanie New Jersey w archidiecezji Newark, ks. Władysław (Walter) Górski.

Za swą ojczyznę uważał zawsze Gorlice, miasteczko położone między Nowym Sączem i Jasłem. Bywał tam częstym gościem, zwłaszcza w ostatnich dwóch dziesiątkach lat swego życia. Stamtąd wywodzili się jego przodkowie, on sam urodził się 25 czerwca 1927 r. w Jersey City, ongiś typowo polonijnym mieście. Studia pierwszego stopnia (College) odbył w Orchard Lake, Michigan, w seminarium polskim, następnie w katolickim uniwersytecie w Seton Hall w South Orange, N.J., i w seminarium Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny archidiecezji newarskiej w Darlington, N.J. Wyświęcony na kapłana w 1953 r., do 1956 r. był wikariuszem w Parmus N.J., następnie zaś w Wallington, N.J., aż do roku 1980. Pełnił tam również obowiązki dziekana. Następne 13 lat to okres pasterzowania w parafii św. Teresy w Linden, N.J. W 1993 r. powrócił do Wallington na swą drugą i ostatnią placówkę. Ks. Górski udzielał się w pracy diecezjalnej. Był duszpasterzem głuchoniemych w powiecie Bergen, N.J.; nauczył się języka migowego, w którym sprawował mszę św. w kościele Matki Boskiej Częstochowskiej w Jersey City. Był przewodniczącym Stowarzyszenia Kapłanów Polskich w Newarku i członkiem zarządu National Polish American Association; był też w konsulcie archidiecezjalnej, Radzie Kapłańskiej i wielu innych organiza-

cjach. W 1986 r. Jan Paweł II mianował go prałatem honorowym z tytułem Monsignora.

Ksiądz Górski był Amerykaninem w każdym calu. Był wszakże również Polakiem, a prawie coroczne od 1970 r. podróże do Polski, szerokie znajomości wśród księży polskich, w tym wielu biskupów (otrzymał kanonię honorową kapituły fromborskiej w diecezji warmińskiej) wpływały niewątpliwie na jego polską świadomość. Język wyniósł z domu i z Orchard Lake. Mówił wyraźnie galicyjskim akcentem, co go zbliżało do starszej generacji polonijnych parafian rodem z Polski południowej. Cieszył się uznaniem także u parafian pochodzących z nowej emigracji. Starał się rozumieć ich problemy. Wiedział, iż tęsknią oni często za księżmi z Kraju, którzy potrafili „po polsku” nie tylko mówić, ale sprawować nabożeństwa, głosić kazania, kultywować zwyczaje związane z Rokiem Liturgicznym. Na plebanii w Linden było często aż nazbyt wielkie zagęszczenie gośćmi z Polski. Ksiądz Prałat nigdy nie odmawiał gościny, jeśli znalazłaby się choć najmniejsza izdebka dla księdza z Polski. W Wallington było podobnie. Ksiądz Górski nie mówił wiele, raczej słuchał, uśmiechając się na swój charakterystyczny sposób. W odpowiednim momencie zapraszał do samochodu i zawoził tam, gdzie wypadało być. Za życia jego proboszcza z Wallington ks. dra Frączka, tam zazwyczaj był pierwszy przystanek. Zadziwiał takt, z jakim potrafił „pilotować” nie znających języka angielskiego. I szczerą gościnność, bo plebania należała, z wyjątkiem dwóch pokoików proboszcza, do gości.

Ksiądz Górski wiedział, gdzie trzeba i warto pomóc. Niejedna parafia w Polsce wiele mu zawdzięcza, ale u niego prawica nigdy nie wiedziała, co czyniła lewica. Dobrze więc będzie przypomnieć, że niżej podpisany także głównie dzięki Niemu mógł wydać II tom *Życia religijnego w Polsce*.

Po wyborze Jana Pawła II ks. Górski często bywał w Rzymie, gdzie nawiązał wiele – jak się wydaje – serdecznych znajomości. Jednakże, jak sam wyznawał, obcowanie z Ojcem Świętym, choćby na audiencji generalnej, a przecież bywał także bliżej Jana Pawła II, to było jedyne, co zabierał ze sobą do Ojczyzny jako zapas sił do dalszej pracy. Trudno jest pisać o tej właśnie pracy, bowiem nie było tam nic na pokaz, chociaż przecież znał swą wartość i możliwości.

Niech zatem to krótkie wspomnienie, spisane przez swego czasu gościa na plebanii w Linden, będzie jakąś formą spłaty długu, do którego w stosunku do Księdza Władysława, albo po prostu Władzia, jak lubił, zapewne poczuwa się wielu.

Jego szczątki doczesne spoczęły na cmentarzu Najświętszej Maryi Panny w Saddle Brook, N.J., w dniu 27 maja 1998 r.

R. I. P.